

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

04 אוגוסט 2026

תמ"ש 31375-07-19 כ. נ' כ.

בפני כב' השופט משה בראון

התובעת

א"כ

ע"י ב"כ עו"ד אברהם אטיאס

נגד

הנתבע

י"כ

ע"י ב"כ עו"ד דוד הכהן

חקיקה שאוזכרה:

חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973: סע' 5(א)(1)
פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971: סע' 54

פסק דין

עניינה של תביעה זו – בקשת התובעת כי בית המשפט יבטל את הסכם הממון שנחתם בין הצדדים ואושר בבית המשפט ביום 15.3.2018.

בנוסף מבקשת התובעת הצהרה, על פיה היא בעלים של מחצית הזכויות, הכספים או הרכוש שנצברו מיום נישואיה לנתבע, וכן היא מבקשת כי בית המשפט יורה על פירוק השיתוף בכל הנכסים והזכויות המפורטים בכתב התביעה.

עוד מבוקש להורות על פירוק שיתוף בכל הנכסים הרשומים על שמו של הנתבע ביחד או עם אחרים.

ביטול ההסכם מתחייב, לשיטת התובעת, מכך שהנתבע הציג בפניה מצגי שווא בנוגע להיקף רכושו, הסתיר רכוש וכספים והיטעה אותה באופן שעולה לכדי תרמית, הטעיה וחוסר תום לב.

הרקע להליך

1. הצדדים נישאו בשלהי שנת 2003 ולהם שני ילדים, ילידי 2013 ו-2015.
2. במשך השנים ערכו הצדדים שני הסכמים. הראשון שבהם נחתם ביום 26.4.2015 והוא מוגדר כהסכם "חלוקת רכוש נכסים וכספים הקיימים". מסמך זה מעולם לא אושר על ידי ערכאה שיפוטית כלשהי.
3. במסגרת ההסכם הצהיר הנתבע, כי לעסקיו יש "רווחים מועטים ולא משתלמים", ועל בסיס זה הוסכם בסעיף ו' כי הצדדים לא יפתחו את העסקים להערכת שווי וכל אחד יישאר בבלעדיות עם העסק השייך לו ("xxx" לנתבע ו"xxx" לתובעת).
4. לפי סעיף ג' להסכם, הצדדים הגיעו לחלוקה של כספי מכירת דירות, אשר לאחר קיזוז הוצאות וחובות הותרו יתרה של 2,300,000 ₪ לחלוקה. הנתבע התחייב להעביר לתובעת סכום של 1,200,000 ₪ (המורכב ממחצית הסכום בתוספת 50,000 ₪ שהנתבע התחייב להוסיף לה מחלקו). הנתבע טוען כי מסר לה במעמד זה המחאה על סך זה אך היא לא הפקידה אותה, והם הסכימו על התחשבנות עתידית.
5. כפי שיפורט בהמשך, הצדדים חלוקים בשאלה האם ההסכם בוצע בפועל. הנתבע טוען כי בוצע והתובעת כי לא בוצע והיא לא קיבלה את הכספים שהובטחו לה מכוחו.
6. ביום 15.3.2018 אישר בית המשפט (כב' השופט ערן שילה) את הסכם הממון נשוא תביעה זו בין הצדדים. ההסכם, הקובע משטר של הפרדה רכושית בין הצדדים, הינו כוללני ואין בו פירוט של רכוש הצדדים, פרט לשתי חברות – xxx של הבעל ו-xxx בע"מ של האשה.
7. ביום 14.7.2019 הוגשה התביעה לביטול ההסכם.
8. התנהלו הליכי גילוי ועיון ארוכים והוערך שווי חברות הצדדים. השווי של חברת xxxהוערך בכ-1,226,000 ₪ והשווי של חברת xxx הוערך בכ-536,000 ₪ (או כ-335,000 ₪ לפי שיטת הערכה אחרת).

המחלוקות בין הצדדים

שווי עסק הנתבע (חברת "xxx")

9. התובעת טוענת כי הנתבע הציג בפניה מצג שווא פוזיטיבי ושקרי לפיו העסק בחובות וכי "יש רווחים מועטים ולא משתלמים", בעוד שחוות דעת האקטואר קבעה, כי נכון למועד אישור ההסכם ביום 15.03.2018 שווי החברה מוערך בסך של 1,226,000 ₪. הנתבע

טוען מנגד כי במועד חתימת ההסכם בשנת 2015 הרווח הנקי אכן היה נמוך (בסך של כ-100,000 ₪ לשנה) וכי בדיון לאישור ההסכם בשנת 2018 התובעת הצהירה בעצמה כי היא מבינה שהחברה עשויה להיות שווה יותר ובכל זאת מוותרת על זכויותיה בה ויתור מוחלט.

כספים בחשבון הבנק בבנק CHASE בארה"ב

10. התובעת טוענת כי ידעה שהנתבע פתח בעבר חשבון בנק בחו"ל לצורך הוצאות הוצאת ויזה, אך לא ידעה כי מצויים בחשבון זה כספים בסכום משמעותי ביותר של כ-400,000 \$. הנתבע טוען מנגד, כי התובעת ידעה היטב על קיומו של החשבון בארה"ב, הייתה מעורבת בפרטים ושותפה לידיעה על אודות הסכומים המצויים בו.

הזכויות בחנות/מחסן ברחוב xxxx ב-ב.

11. התובעת טוענת כי לא ידעה על קיומו של מחסן הרשום על שם הנתבע ב-ב. הנתבע טוען כי התובעת ידעה על הנכס בטרם חתימת הסכם הממון, וכי מדובר בחנות שנרכשה ללא רישום בטאבו או במינהל מאדם בשם xxx, אשר עובדת קיומה אף הוזכרה במפורש במהלך הדיון בבית המשפט לאישור ההסכם.

הזכויות בדירת קוטג' ברחוב xxx בבית שמש

12. התובעת טוענת כי לא ידעה על הזכויות הרשומות על שם הנתבע לקבלת דירת הקוטג', ולחילופין כי הנתבע הציג בפניה מצג שווא לפיו מדובר בדירה השייכת לבן דודו, מר י"ז, אשר רק תירשם על שמו של הנתבע באופן זמני. הנתבע טוען, כי התובעת ידעה על קיומו של הנכס, וכי בפועל קיימת מחלוקת והתחשבנות כספית פתוחה בינו לבין י"ז בקשר לדירה זו.

זכויות בדירת הפנטהאוז ברחוב xxx ירושלים

13. התובעת טוענת כי הנתבע העלים ממנה נכס מקרקעין משמעותי זה הכולל גג צמוד לבנייה, וכי בידיה שורה של ראיות לכך שהוא רכש את הדירה מהוריו ולא קיבל אותה במתנה כפי שטען. הנתבע מודה כי לא הצהיר על הדירה בפני התובעת, אך טוען כי הדירה התקבלה מהוריו במתנה ולכן אינה מהווה נכס משותף בר-איזון לפי [חוק יחסי ממון](#), וכי אי-הגילוי נבע מרצונם המשותף של בני המשפחה לשמור על העסקה בסוד מטעמים אישיים.

14. המחלוקת בעניין הדירה ברחוב xxx בירושלים (גוש xxxxx, חלקה xx, תת חלקה xx) נוגעת, אפוא, לשאלה האם מדובר בדירת פנטהאוז שהתקבלה במתנה מהורי הנתבע בשנת 2016, או שמא מדובר בעסקת רכישה מוסווית. בא כוח התובעת טוען, כי גרסת הנתבע מהווה טענת "הודאה והדחה" המעבירה אליו את נטל ההוכחה, מאחר שהוא מודה שלא גילה על קיומה של הדירה במועד אישור ההסכם אך מתגונן בטענה שמדובר במתנה.

15. התובעת תומכת את גרסתה בשורת ראיות המערערות את סבירות עסקת המתנה, ובהן תמליל שיחה (נספח 8 לתצהירה) עם אבי הנתבע, המודה במפורש כי מכר את הדירה

לבנו לפני כחמש שנים (בשיחה מ-2019), וכן תמליל שיחה עם הנתבע (נספח 10 לתצהיר) שבו הוא מודה כי שילם לאביו "ספציפית שילמתי על זה יותר יקר גם בעסקה שעשיתי" עוד 100,000 דולר בגין זכויות הגג. כמו כן, התובעת מצביעה על העברות כספים ישירות מהנתבע לאביו, כגון סך של 120,000 ₪ בשנת 2015 ו-2016, ועל חוסר הסבירות הקיצוני בכך שההורים (להם 12 ילדים) העבירו את דירתם היחידה במתנה ועברו לגור בשכירות.

16. מנגד, הנתבע נסמך על מסמכים פורמליים ובהם תצהירי העברת הדירה במתנה שנחתמו בפני עו"ד ל"ר ביום 27.10.2016 ודיווח כדין לרשות המיסים על עסקת מתנה. בנוסף, הוגשו תצהירים של ההורים, ש. ו-ח כ', מיום 27.10.2019 ו-07.10.2019, המאשרים כי העניקו את הדירה לבנם במתנה, אם כי ההורים לא התייצבו לעדות בבית המשפט בטענה שהם חולים וחוששים מהמעמד. הנתבע מסביר את התבטאויותיו בהקלטות כ"שיחת מכירה, נטו" שנועדה לשמור על העסקה בסוד מפני שאר האחים, ומנמק את החלטת הוריו להעניק דווקא לו את הדירה בכך שהוא הבן השני והבכור שהיה מעורב ביותר בחייהם וליווה את אביו לאורך כל הדרך בכספים ובסיוע.
17. ב"כ הנתבע מוסיף וטוען בסיכומיו, כי הדירה הועברה בעסקת מתנה שאינה רלוונטית לאיזון המשאבים ולכן לא נזכרה בהסכם, וכי הנטל להוכיח שהזכויות נרכשו בתמורה מוטל על התובעת שלא הציגה כל מסמך או ראיה להעברת כספים. הנתבע מסביר כי אי-גילוי הנכס נבע מכך שמדובר בסוד משפחתי שההורים ביקשו לשמור משאר האחים, ומאחר שהתובעת הייתה אשתו באותה עת, הנתבע לא רצה שהדבר ייחשף וייוודע לכל המשפחה.
18. במאמר מוסגר יצוין, כי הצדדים העריכו את שווי הדירה בסכומים שבין 3.5 מיליון ל-4.5 מיליון ₪ (ר' כתב תשובה בעניין בקשה לביטול עיקול מ-3.2.2022).

אי-תשלום סך של 1,200,000 ₪ ותוקף ההסכמים

19. התובעת טוענת, כי הנתבע לא שילם לה את הסך של 1,200,000 ₪ שהובטח לה בהסכם 2015. עם זאת, בכתב התביעה היא טענה, כי הוא שילם 700,000 ₪ מתוך החוב בדרך של מימון רכישת דירה עבורה ביפו והתחייב להשלים את סילוק החוב בתשלומי המשכנתא על דירה זו, התחייבות שהופרה כעבור מספר חודשים עת הודיע לה על רצונו להתגרש. הנתבע טוען כי ההסכמים תקפים לחלוטין, נחתמו מרצון חופשי ואושרו כדין בבית המשפט, וכי הצדדים נהגו בפועל לפיהם וקיימו הפרדה רכושית מלאה מאז שנת 2015.
20. הנתבע טוען כי הוא שילם לתובעת את חובו הנ"ל לאורך הזמן ובדרכים שונות במהלך השנים, וכי במועד חתימת הסכם הממון בשנת 2018 הצדדים כבר היו במצב מאוזן. לגרסתו, עובדה זו היא הסיבה לכך שבהסכם משנת 2018 לא נרשמה כל התחייבות כספית שלו כלפיה.
21. הנתבע מפרט כי התשלום בוצע, בין היתר, באמצעות העברת כספים במזומן בכל פעם שהתובעת ביקשה ("לאחיה יש גמ"ח מזומן") ובאמצעות קיזוזים של הוצאות הבית

- השוטפות. בנוסף, הוא שילם לבדו חוב משותף למס הכנסה משנת 2011-2012 בסך של 400 אלף ₪, אשר מחציתו הייתה אמורה לחול על התובעת.
22. כמו כן, הנתבע טוען כי כבר במועד החתימה על ההסכם בשנת 2015 הוא מסר לתובעת המחאה על כל הסכום שהוסכם, אשר הופקדה על ידה בנאמנות בידי אחיה ש.. הנתבע מדגיש כי עצם העובדה שהתובעת חתמה על הסכם 2018 ללא כל דרישה או אזכור של חוב כספי, מעידה על כך שכל ההתחשבנות ביניהם הסתיימה והם היו מאוזנים.
23. בסיכומו של דבר מבקשת התובעת לבטל את ההסכם ולאזן את כל הנכסים המפורטים לעיל בין הצדדים.
24. ביום 26/11/2025 נערך דיון הוכחות במסגרתו נחקרו הצדדים על תצהיריהם וביום 15.12.2025 הושמעו סיכומים בעל פה.

דיון והכרעה

25. המדובר בתביעה לביטול הסכם ממון שאושר וקיבל תוקף של פסק דין.
26. על פי ההלכה הפסוקה, הסכם ממון שאושר כדין נהנה ממעמד מיוחד, המשלב הן פן הסכמי והן פן שיפוטי. בשל מנגנון האישור הייחודי המוודא גמירות דעת ורצון חופשי, נקבע כי הנטל לסתור את תקינות ההסכם ולהוכיח פגם בכריתתו (כגון טעות, הטעיה, עושק או כפייה) הוא כבד במיוחד, וביטולו ייעשה רק במקרים נדירים וחריגים ביותר בהם קיימים טעמים כבדי משקל.

ראו [תהס \(י-ם\) 27071-11-19](#) פלונית נ' אלמוני [27.11.2022]:

"הלכה מושרשת וידועה היא שהמקרים בהם ניתן לבטל הסכם ממון שאושר וקיבל תוקף של פסק דין הם נדירים ביותר, ולא בנקל יתקבלו טענות בדבר בטלות ההסכם. נטל ההוכחה, המוטל על התובעת, גבוה במיוחד."

וכן ראו [עמש \(ת"א\) 38753-06-19](#) פלונית נ' פלוני [18.3.2020]:

"הנטל המוטל על כתפי מי שעותר לביטול הסכם ממון שאושר וקיבל תוקף של פסק דין הוא כבד."

27. כפי שנקבע בר"ע [359/85](#) טרזה (קורפלש) קור ואח' נ' ברוך קור פ"ד (לט) 421:

"ספק בלבד אם לאחר קבלת אישור להסכם ממון בין בני זוג במעמד שופט... יכול בן זוג להישמע בטענה, שכרת את ההסכם, בניגוד להצהרתו, מרצונו הטוב והחופשי. אם נגרוס אחרת, תתרוקן לכאורה מתוכנה הדרישה לאישור כזה, הבא לפי עצם טיבו וטבעו, להבטיח שבני הזוג יבינו היטב את תוכן ההסכם ויסיכמו לו מרצון."

שהרי, כפי שנקבע בע"א [4/80](#) מונק נ' מונק, פ"ד לו(3) 421 בעמ' 428:

"...קבע המחוקק כי אין תוקף להסכם ביניהם אלא אם משתכנעת ערכאה שיפוטית שההסכם נעשה מתוך רצון חופשי, ללא לחץ, וששני הצדדים הבינו בדיוק במה מדובר ומהן התוצאות האפשריות של חתימתם על אותו הסכם".

28. התובעת טוענת, כי הנתבע הסתיר ממנה את היקף עסקיו האמיתי, את העובדה שהוא הבעלים של נכס בבית שמש לגביו היא הוטעתה לחשוב שמוחזק על ידו בנאמנות עבור בן דודו, שהוא הסתיר את העובדה שהוא מחזיק כ-\$400,000 בחשבון בארה"ב וכן הסתיר את העובדה שרכש דירה בגבעת שאול מהוריו.
29. הנתבע טוען, כי התובעת הכירה את עסקיו ואת היקפם, לא טרחה לבדוק טרם חתימתה על ההסכם מהו שווי החברה של הנתבע, ידעה על החשבון בארה"ב ועל הכספים שבו וידעה על הדירה בבית שמש. אשר לדירה בגבעת שאול נטען, כי זו ניתנה לנתבע במתנה ע"י הוריו ומשכך היא אינה נכללת בנכסים המשותפים או בני-האיזון.
30. ככלל, ויתור על זכויות בהסכם ממון חייב להיות מפורש, מודע וברור. נכס שלא אוזכר בהסכם הממון, ולא נכלל תחת הגדרה רחבה ומפורשת של ויתור הדדי, חזקה לגביו שלא הייתה כוונה לוותר על הזכויות בו ("אין אזכור – אין ויתור").
31. בתי המשפט קבעו כי סעיפי ויתור כלליים וסטנדרטיים (כגון "אין לצדדים תביעות הדדיות") אינם תופסים לגבי נכסים מהותיים שהוסתרו או שלא היו ידועים לצד השני בעת החתימה.

כב' השופטת שטמר מביהמ"ש המחוזי בחיפה דחתה ערעור שהגיש הבעל לאור בג"צ קהלני:

סבורה אני, כי אין בנוסחו של ההסכם, המראה כביכול על ויתור על נכסים שאינם כלולים בו, כדי לשלול את זכותה של התובעת לעמוד כעת על זכויותיה הקנייניות, ככל שמדובר בנכסים אשר לא נזכרו בהסכם ואשר התובעת לא ידעה על קיומם בשעת כריתת ההסכם. גישה הקובעת, כי מקום שאין ויתור מפורש בהסכם גירושין, אינו ויתור, עולה מדבריה של כב' השופטת ארבל דנה בבג"צ [7947/06](#) איילה קהלני נ' בית הדין הרבני הגדול (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 24.12.06 (עמ' 416/06) פלוני נ' פלונית, סע' 17, 12.4.07).

32. בפס"ד ש.א. נ' ש.ד. ערך כב' השופט דרורי מביהמ"ש המחוזי י-ם סקירה משפטית של פסקי דין שניתנו לאחר פס"ד קהלני ועל בסיסו מגיע לכלל מסקנה כי:

"תמונה זו של הפסיקה, בשלוש השנים האחרונות (פסק הדין בפרשת קהלני ניתן ביום 24.12.06), מעידה על כך שהמדיניות הפרשנית, ככל שהדבר נוגע לנושא שאינו מוזכר בהסכם הגירושין, היא כזו, שלא ניתן להסיק אוטומטית ויתור או מחילה; נהפוך הוא, מוטל על הטוען לויתור או למחילה נטל ראיתי להוכיח, שהשתיקה בהסכם הגירושין, משמעה שהצד שכנגד הבין וידע שיש לו זכות מסוימת, והוא ויתר עליה.

ראוי לציין, כי בכל המקרים שהובאו לעיל, לרבות בפרשת קהלני, הנתונים היו כאלה שבהסכם הגירושין הופיע סעיף כללי של וויתור על זכויות שלא הוזכרו בהסכם, וקביעה כי ביחס לזכויות כאלה, כל צד יהיה הבעלים של הזכויות שבשליטתו או בהחזקתו".

יתר על כן, לדעת השופט דרורי בהתייחסות לפס"ד של השופט שוחט 99783/99 פלונית נ' פלוני, [פורסם בנבו], ומאחר והמדובר בזכות שבדין, כמקרה דנא, אין כל צורך להעלותו כלל בהסכם הגירושין. "עצם קיום הזכויות בדין, והצורך – או ליתר דיוק, היעדר הצורך – לכלול אותם במפורש בהסכם הגירושין".

עמ (י-ם) 222/08 ש' א' נ' ש' ד' [פורסם בנבו] סע' 260, 270, 2.2.10).

נטל ההוכחה בטענת "הודאה והדחה" (אי-גילוי נכס שנטען לגביו שהוא מתנה)

33. כאשר בן זוג אחד תובע זכויות בנכס שלא גולה בהסכם, והנתבע מודה כי הנכס קיים וכי הוא לא גילה אותו, אך טוען "הדחה" – קרי, שהנכס אינו בר-איזון מכיוון שניתן לו במתנה ולכן מוחרג לפי סעיף 5(א)(1) **לחוק יחסי ממון** – חל כלל "הודאה והדחה".

34. הנתבע מודה בעובדות המקימות את עילת התביעה הלכאורית (קיומו של נכס שהתקבל לבעלותו במהלך הנישואין והוסתר מהתובעת), אך מוסיף עובדות המפקיעות את הזכות (היותו מתנה). במצב זה, נטל השכנוע עובר במלואו אל כתפי הנתבע להוכיח כי אכן מדובר במתנה שהתקבלה באופן שמחריג אותה ממסת הנכסים המשותפת.

ראו **עא 6681/21** שרית קילקר נ' עובד ניסים נועם [12.7.2023].

מן הכלל אל הפרט

35. לאור העקרונות שפורטו לעיל אבחן את טענות הצדדים ואת המסקנות העולות מהן.

שווי עסקו של הנתבע – חברת אלגנטמן בע"מ

36. התובעת טוענת בכתבי הטענות ובתצהירה כי הנתבע הוליך אותה שולל והציג בפניה מצג שווא שקרי לפיו חברת xxx בע"מ שרויה ב"חובות כבירים", הפסדים וקשיים כלכליים. לטענתה, היא הסכימה לחתום על ויתור מלא על זכויותיה בחברה במסגרת הסכם הממון בשנת 2018 רק בשל הסתמכותה על מצג כוזב זה. היא מוסיפה כי הנתבע הציג לה שהעסק נמצא באותו מצב ירוד שבו היה בשנת 2015, שבו רווחי העסק היו מועטים ולא משתלמים.

37. באשר לשווי הריאלי של החברה, התובעת טוענת בבקשותיה כי שוויה זינק באופן מתמיד בניגוד למצגיו של הנתבע. היא טוענת כי כבר בשנת 2015 עמד שווי החברה על לפחות "1,000,000 ₪" (כאשר שווי מימוש הנכסים בלבד עמד על סך של 500,000 ₪). עוד היא טוענת כי בשנת 2018 שווי החברה האמיר לכל הפחות לסך של 2,000,000 ₪ (כאשר רק שווי מימוש הנכסים עמד על סך העולה על 1,000,000 ₪).

38. בחקירתה בעל פה העידה התובעת: "היה ויתור מצדי בידיעה שהעסק הזה נמצא בחובות, והעסק הזה נמצא בהפסדים, החנות עצמה היא גם נמצאת בחובות". היא הסבירה כי רק לאחר שגילתה עובדות שהוסתרו ממנה, כגון קיומן של חנויות נוספות המופעלות בזכיינות וחשבונות בבנק CHASE בארה"ב, הבינה שהנתבע שיקר לה גם לגבי מצב העסק. על כן היא עותרת לביטול ההסכם בטענת טעות והטעיה ולא יזון משאבים הכולל את שווי החברה.

39. מנגד, הנתבע טוען בכתב ההגנה ובתצהיריו כי התובעת ידעה היטב שמדובר ב"עסק פעיל ורווחי בצורה שאיננה משתמעת לשתי פנים". הנתבע מפנה לפרוטוקול אישור ההסכם בבית המשפט, שבו הצהירה התובעת במפורש: "אני מבינה שיש מצב שהחברה שלו שווה יותר וייתכן שההסכם מבטא ויתור גדול יותר מצדי ואין לי בעיה עם כך". הנתבע טוען כי אמירה זו שומטת לחלוטין את טענתה כאילו סברה שהחברה שרויה בחובות, ומעידה על ויתור מודע, מלא ומרצון.

40. הנתבע גם טוען כנגד הערכת השווי של החברה. לעניין זה דין טענותיו להידחות הואיל והוא לא שלח שאלות הבהרה למומחה ולא ביקש לחקור אותו על חוות דעתו.

41. אני מוצא לדחות את טענת התובעת לפיה יש לבטל את הסכמתה לוותר על איזון החברה. התובעת הכירה את החברה ואת פעילותה ויכולה היתה לבדוק את נתוני החברה טרם החתימה על ההסכם. זאת ועוד, בהסכם 2015, שאמנם לא אושר בבית המשפט אך הוא משקף את הסכמות הצדדים בעת שנעשה, הוסכם, כי "בהתאם לנאמר ע"י מר י. ה' שיש רווחים מועטים ולא משתלמים בעסקים הקיימים שלו, הוחלט ע"י א. לא לפתוח את העסקים וכל אחד יישאר בבלעדיות על עסקים השייכים לו ללא דין ודברים ושום ערעור... מוסכם שכל החנויות כולל השם, המלאי, המוניטין, הציוד, או כל דבר ששייך וקשור לענף הביגוד של י. ה' ומוסכם שכל הקשור לעסק הקוסמטיקה יהיה בבעלות בלעדית של א. תחי'".

42. מהאמור עולה, כי הצדדים הסכימו על הפרדה רכושית בעסקיהם כבר ב-2015, והדבר בא לידי ביטוי בהסכם 2018 שאושר, כאשר התובעת הצהירה לפרוטוקול: "אני מבינה שיש מצב שהחברה שלו שווה יותר וייתכן שההסכם מבטא ויתור יותר גדול מצדי ואין לי בעיה עם כך".

43. במצב דברים זה התובעת כבולה בהסכמות ומשיכולה היתה לערוך בדיקות עצמאיות בנוגע לחברה ובחירה שלא לעשות כן, היא מושתקת מלטעון כנגד ההסכמה.

ר' [עא 690/88](#) הדי רובין נ' שמעון רובין, פ"ד מד(3) 459, 462.

ר' לעניין זה גם את תמ"ש (משפחה צפת) 37754-01-16 ל.ג. נ' ר.ב. (28.11.2019), בו נדחתה תביעה לביטול הסכם ממון עקב טעות יסודית בנוגע לרווחיות עסקו של הנתבע והטעייתה על ידו. נקבע, כי "אשר לעסק - התובעת היתה מעורבת בעסק, עבדה

שם וידעה מהן ההכנסות מהעסק. ככל שהיתה זקוקה למידע נוסף במסגרת ההליך השיפוטי, ניתנה לה ההזדמנות לקבל כל מידע רלבנטי."

44. כך גם בענייננו, התובעת יכולה היתה לבדוק את נתוני העסק אך היא בחרה שלא לעשות כן, הסכימה להפרדה רכושית ב-2015 והצהירה כי היא מודעת לכך שיתכן ששווי החברה עולה על מה שידוע לה ואין לה טענות בקשר לכך. משכך, כאמור, טענתה לביטול ההסכם על יסוד הטעות או הטעיה בנוגע לשווי החברה נדחית.

כספים בחשבון הבנק בבנק CHASE בארה"ב

45. התובעת טוענת בכתבי הטענות ובתצהירה כי גילתה רק לאחר הפירוד (בסביבות אפריל 2019) כי לנתבע היה חשבון פעיל בבנק CHASE בארה"ב. לטענתה, בסמוך לחתימת הסכם הממון בשנת 2018 היה בחשבון זה סכום עתק של לפחות \$399,989. היא מדגישה כי אילו ידעה על קיומם של סכומי עתק אלו, לא הייתה מסכימה בשום אופן לחתום על הסכם הממון ולוותר עליהם.

46. התובעת מבהירה כי אכן ידעה בעבר (בשנת 2016) על עצם פתיחת החשבון, אך זאת רק לצורך הוצאות הוויזה ותכנון המעבר של המשפחה לארה"ב. היא טוענת כי שכחה מקיומו של החשבון וכי לא העלתה על דעתה שמדובר בחשבון פעיל, ובוודאי לא שיש בו מאות אלפי דולרים. לגרסתה, מדובר בהסתרה מכוונת של הנתבע אשר הציג בפניה מצג שקרי לאורך כל הדרך לפיו אין לו נכסים מלבד העסק והחנות.

47. בחקירתה בעל פה ובתצהירה פירטה התובעת כי גילוי הסכום התרחש רק ביום 09.04.2019, כאשר אחותה וגיסה שלחו לה מכתב מהבנק המפרט יתרה של "\$399,989.01" מתקופת ספטמבר-אוקטובר 2018. היא הדגישה בפני בית המשפט כי קיומו של חשבון בנק אינו מעיד על ידיעה על התנועות והסכומים שבו: "לפתוח חשבון, אפשר לפתוח חשבון ולא לעשות בו כלום". לטענתה, הניסיונות של הנתבע לקשור בין כספי חלוקת הדירות מ-2015 לבין החשבון בארה"ב לא הוכחו והם מהווים טענות סרק.

48. מנגד, הנתבע טוען בכתבי ההגנה ובתצהיריו כי התובעת שיקרה לבית המשפט וידעה היטב על החשבון ועל הכספים המופקדים בו עובר לחתימת ההסכם. הוא מבהיר כי החשבון נפתח ביום "07/12/2016" (או 12.07.2016) בסיועה הישיר של אחות התובעת, רחלי מינץ, המתגוררת בארה"ב. מאחר שהנתבע לא היה אזרח אמריקאי באותה עת, נרשמה כתובתה של האחות ככתובת הרשמית למשלוח הדואר מן הבנק.

49. הנתבע טוען כי מסמכי הבנק ומצבי החשבון נשלחו מידי חודש לבית האחות, אשר פתחה אותם, צילמה ושלחה לתובעת, וזו הראתה לו אותם או שלחה לו בוואטסאפ. כראיה לכך, הוא מציג התכתבות וואטסאפ מיום 19.10.2017 (כעשרה חודשים לפני חתימת ההסכם), שבה שלחה לו התובעת מסמך מהבנק בארה"ב המעיד על יתרה של כ-\$300,000. לטענתו, עובדה זו מפריכה לחלוטין את טענתה כי שכחה מהחשבון או שלא ידעה על קיומם של כספים בו.

50. לגבי מקור הכספים, הנתבע טוען כי לא מדובר בכספים חדשים או מוסתרים, אלא בכספים שהתקבלו מחלוקת הרכוש של הצדדים בשנת 2015. לגרסתו, הצדדים הסכימו אז כי סך הכספים לחלוקה ממכירת הדירות עמד על 2,300,000 ₪, וחלקו שלו הועבר בחלקו הגדול לחשבון בארה"ב, בין היתר באמצעות בן דודו י"ז. הנתבע מוסיף כי בהסכם 2018 נקבע במפורש תחת "הרכוש הנפרד" כי כל חשבון בנק הרשום על שם אחד מהצדדים יישאר בבעלותו הבלעדית.
51. בסיכומים ובדיונים בעל פה, הדגיש בא כוחו של הנתבע כי הרישום של כתובת אחות התובעת על החשבון שולל כל כוונת הסתרה מצדו ויוצר חזקת ידיעה ברורה. מנגד, בא כוחה של התובעת הפנה לדף חשבון מיום 06/03/2018 (עשרה ימים לפני אישור ההסכם) המציג יתרה של \$399,989, והדגיש כי הנתבע לא הכחיש את קיומו של סכום זה במועד אישור ההסכם. הוא סיכם כי מדובר בהסתרה בוטה של כספים משותפים שהוברחו, המצדיקה את ביטול הסכם הממון.
52. דין טענתה של התובעת בעניין חשבון הבנק ב-CHASE להידחות. בעניין זה השתכנעתי, כי הנתבע לא ניסה להסתיר את דבר קיומו של החשבון וכאשר כתובת החשבון היתה בית אחות התובעת, הדוחו"ת החודשיים הגיעו אליה. הואיל ומעדויות הצדדים עלה, כי האחות אף פתחה את המכתבים מהבנק, צילמה את דפי החשבון ושלחה לתובעת, אין לקבל את גרסת התובעת לפיה שכחה מקיומו של החשבון ולא העלתה על דעתה כי יש בו סכומי כסף כה גדולים. מעבר לכך, גם לא נשלל הסברו של הנתבע, לפיו הכספים בחשבון היו חלקו בתמורת מכירת דירות הצדדים בבית שמש. בהינתן שמדובר בבקשה לביטול הסכם ממון שאושר, והנטל על מבקשת הביטול הינו כבד במיוחד, המסקנה היא שהיא לא הרימה נטל זה ולא הוכיחה הסתרה או תרמית מצד הנתבע. גם לו הייתי מקבל את גרסתה לפיה שכחה מהחשבון ולא העלתה על הדעת כי יש בו כספים בהיקף של \$400,000, אין בכך די כדי להביא לביטולו של הסכם הממון, ואת טענותיה בעניין זה על התובעת להפנות לעצמה ולא לאחרים.

הזכויות בחנות/מחסן ברחוב xxx ב-ב

53. התובעת טוענת בכתבי הטענות ובתצהיריה כי הנתבע העלים ממנה את קיומו של מחסן גדול ממדים ברחוב xxx בעיר ב., אשר נרכש במהלך החיים המשותפים ועובר לחתימת הסכם הממון בשנת 2018. לגרסתה, היא לא ידעה על קיומו של המחסן ודבר קיומו התגלה לה רק לאחר הפירוד באמצעות "חקירה נבונה" (סעיף 6.3 לכתב התשובה של התובעת מיום 10.9.2019), שכן הנכס אינו רשום בטאבו או במנהל מקרקעי ישראל. היא מדגישה כי הנתבע לא אזכר נכס זה בשום שלב, לא בשיחות עמה, לא בפני בית המשפט בעת אישור ההסכם (שם הצהיר רק על חנות בביתר) ולא בפני עורך הדין א"א שערך את ההסכם.

54. מנגד, הנתבע טוען בכתב ההגנה ובתצהיריו כי אין מדובר במחסן אלא בחלל, הממוקם מתחת לבניין מגורים, אשר נרכש בסביבות שנת 2016 בסכום של כ-400,000 ₪. לטענתו, החלל נרכש באמצעות הלוואה שנלקחה מחשבוננו העסקי ונועד לשמש כמחסן

- לאחסון סחורה של חברת "אxx" שבבעלותו, ועל כן הוא מהווה נכס של החברה. הנתבע מדגיש כי התובעת ידעה על החלל מרגע רכישתו שכן הוא סיפר לה על כך, ואילו לא שיתף אותה לא הייתה יכולה לדעת עליו לעולם בהיעדר רישום קנייני מסודר.
55. במסגרת הליכי גילוי המסמכים והחקירות, הצהיר הנתבע כי רכש את החלל ממר כ. בשנת 2016 בתמורה ל-400,000 ₪ ומימן זאת באמצעות הלוואה מהבנק העסקי, אך מאחר שהעסקה נעשתה בעיקרה "באופן מילולי" והחלל אינו מוסדר ברישום כלשהו, אין ברשותו חוזה מכר כתוב או קבלות. התובעת הכחישה בחקירתה את טענתו כי ידעה על הרכישה בזמן אמת, והתנגדה לניסיונו לפטור עצמו מהצגת מסמכים בטענה כי העסקה הייתה מילולית, תוך שהיא מציינת כי לא סביר שנכס מקרקעין ייקנה ללא כל חוזה כתוב. הנתבע השיב לכך כי צירף את מספר הנייד של המוכר, מר כ. כחלק ממאמציו להמציא מידע.
56. בסיכומיו טען בא כוחה של התובעת, כי הנתבע כשל לחלוטין מלהוכיח שהתובעת ידעה על החלל או ויתרה עליו, וכי בתמלילי ההקלטות שהוצגו הוא ממשיך להציג בפניה מצג כוזב לפיו הנכס היחיד שברשותו הוא החנות ב-ב. לעומת זאת, בא כוחו של הנתבע סיכם וטען כי התובעת ידעה היטב על החלל וכי היא ויתרה באופן מפורש ומובהק על חברת אxx ועל "נכסי החברה". מאחר שהחלל נרכש לצרכי העסק, שולם מחשבונו החברה ושימש לאחסון סחורה, הרי שהוא נכלל בויתור הגורף של התובעת על העסק וממילא אין לה זכויות בו.
57. דין טענות התובעת בנוגע למחסן ב-ב. להידחות. מעדויות הצדדים עולה, כי המחסן מהווה נכס עסקי של חברתו של הנתבע, אxx בע"מ. לא נסתרה טענתו לפיה הנכס נרכש באמצעות הלוואה שנלקחה מהחשבון העסקי ונועדה לשמש כמחסן לאחסון סחורה של החברה, ועל כן מדובר בנכס של החברה. התובעת לא ביקשה לזמן את המוכר של הנכס לעדות ובכך נמנעה מבירור מעמיק יותר של עסקת הרכישה של המחסן באופן שעשוי היה לשפוך אור על המחלוקת בעניין זה. התובעת לא פירטה כיצד ומתי נודע לה על קיומו של המחסן, ואין די באמירה הכללית כי נודע לה על הנכס באמצעות "חקירה נבונה". משלא הוכח כי התובעת לא ידעה על הנכס טרם חתימת ההסכם כטענתה, ומשעולה כי מדובר בנכס של החברה שהצדדים הסכימו ששוויה לא יאוזן ביניהם, התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה להראות כי מדובר בנכס בר-איזון, אשר אי הכללתו בהסכם מצדיקה את ביטולו. לפיכך, כאמור, הטענה בעניין המחסן נדחת.

הזכויות בדירת קוטג' ברחוב אxx בבית שמש

58. התובעת טוענת בכתבי הטענות ובתצהירה כי הנתבע רכש זכות לדירת קוטג' ברחוב אxx בבית שמש במהלך חייהם המשותפים, והסתיר אותה ממנה בטרם חתימת הסכם הממון בשנת 2018. לגרסתה, הנתבע הציג בפניה מצג שווא לפיו הדירה אינה שלו אלא שייכת לבן דודו, מר י"ז, ושרק ירשום אותה על שמו באופן זמני. בשל מצג זה, לפיו הנכס אינו שייך לנתבע, התובעת לא דרשה זכויות בנכס בעת חתימת ההסכם.

59. בחקירותיה בעל פה (בדיונים מיום 01.12.2019 ומיום 26.11.2025) הודתה התובעת כי ידעה עוד בתקופת הנישואין שהנכס רשום על שם הנתבע, אך חזרה על הטענה כי הוטעתה לחשוב שהבעלות המהותית היא של ז. היא העידה כי ראתה בעיניה מכתב/פתק לא חתום שבו נכתב כי הנכס שייך לז, וכי רק לאחר הפירוד נודע לה שאין מדובר בנאמנות אמיתית אלא במצג שווא. כיום היא עותרת לקבלת מחצית מהזכויות בנכס או לחילופין לקבלת 142,500 ₪ (מחצית מהסך של 285,000 ₪ ששולם בפועל עבורו).
60. מנגד, הנתבע טוען בכתבי ההגנה ובתצהיריו כי התובעת ידעה על רכישת הזכויות בבית שמש בזמן אמת, עוד משנת 2015, ואף עדכנה אותו בעיכובים בקבוצת הרכישה "xxx". לטענתו, הידיעה של התובעת הגיעה אליה מכיוון שבעלה של אחת מלקוחותיה במכון הקוסמטיקה היה מעורב בפרויקט ועדכן אותה. הנתבע מאשר כי הרישום היה על שמו אך מהותית הנכס היה קשור ל"ז, כפי שמשתקף בפתק שנכתב ביניהם (נספח י"ג).
61. הנתבע מסביר כי העסקה בשנת 2015 הייתה "על הנייר בלבד" בסכום של 440,000 ₪ והתעכבה בשל החלפת עורכי דין בקבוצת הרכישה. רק בסוף שנת 2018, חודשים רבים לאחר חתימת הסכם הממון, הוא הסדיר את ההצטרפות בפועל, חתם על הסכם שיתוף ביום 08/11/18 ושילם מכספיו הפרטיים סך של 320,000 ₪ (חקירת התובעת ביום 26.11.2025 בעמ' 54 ש' 24 לפרוטוקול). לטענתו, מכיוון שהרכישה המהותית הושלמה לאחר אישור הסכם הממון שקבע הפרדה רכושית, אין לתובעת כל זכות בנכס.
62. בסיכומים ובדיונים בעל פה, טען בא כוח התובעת כי גרסת הנתבע לגבי ז. מהווה "הרחבת חזית מובהקת" שכן שמו של ז. לא הוזכר כלל בכתב ההגנה. עוד נטען כי בתצהיר תשובות לשאלון הנתבע הודה שבמועד חתימת ההסכם כבר היו לו זכויות בנכס, ובכך נסתרת טענתו כי רכש את הנכס רק בנובמבר 2018. מנגד, בא כוח הנתבע סיכם כי הנתבע הוכיח שלתובעת הייתה ידיעה ממשית על הרישום ועל ההתחשבות עם ז. בטרם החתימה, ומשכך לא הוטעתה בשום צורה.
63. דין טענת התובעת ביחס לנכס בבית שמש להידחות. התובעת, אשר ידעה על העסקה ועל כך שהנכס רשום על שם הנתבע, טוענת כי הוטעתה לחשוב כי הרישום אינו משקף בעלות והבעלות האמיתית היתה של בן דודו של הנתבע, י"ז. הנתבע הציג ראיה לכך ששילם עבור הנכס רק אחרי שנעשה הסכם הממון בין הצדדים ולפיכך לא מדובר בנכס משותף או בר-איזון. גרסתו זו לא נסתרה. התובעת יכולה היתה להזמין לעדות את אותו י"ז, אשר ככל הנראה היה מעורב עמוקות בעסקה וניתן להניח כי ידע את פרטיה, וכך לנסות להוכיח את טענותיה על כך שהנכס היה של הנתבע מלכתחילה ולא רק מנובמבר 2018 כטענתו. משלא עשתה כן ולא הביאה ראיות אחרות לסתור את הסבריו של הנתבע, לא הרימה את הנטל הכבד המוטל עליה להוכיח כי הוטעתה ורומתה ביחס לנכס הזה, באופן שמצדיק את ביטול הסכם הממון. לפיכך, כאמור, טענתה בעניין זה נדחתה.

זכויות בדירת הפנטהאוז ברחוב xxx ירושלים

64. כמפורט לעיל, בכל הנוגע לדירה זו טוענת התובעת כי הנתבע רכש אותה מהוריו בתקופת החיים המשותפים ואילו הנתבע טוען שקיבל אותה במתנה ללא כל תמורה.

65. הנתבע אינו כופר בכך שהסתיר מהתובעת את דבר בעלותו בדירה וזכרה לא בא בהסכם הממון. את זאת הוא מסביר בכך שדבר קבלת הדירה מהוריו היה בגדר סוד מאחיו ועל מנת שהדבר לא יתגלה הוא הסתיר זאת גם מהתובעת.
66. בנסיבות אלה חל הכלל של הודאה והדחה, שכן הנתבע מודה בהסתרת הרכוש מהתובעת אך מספק הסבר לכך, אותו עליו להוכיח. לפיכך נטל השכנוע בעניין זה מוטל עליו באופן מלא.
67. לאחר שבחנתי היטב את טענות הצדדים ואת הראיות שהוצגו, מסקנתי היא שהנתבע לא הרים את הנטל לשכנוע בגרסתו לפיה קיבל את הדירה במתנה והסתיר עובדה זו בשל כך שהיה מדובר בסוד מפני כל אחיו. משכך נותרת עובדת הסתרת הנכס מפני התובעת וחל הכלל לפיו אם אין איזכור, אין ויתור והתוצאה היא שדירה זו נכללת באיזון המשאבים שבין הצדדים והתובעת זכאית למחצית שוויה.
68. ראשית, הימנעות הנתבע מזימון הוריו לעדות הינה חשודה ביותר, שכן מדובר בעדות נדרשת וחיונית להוכחת טענתו לקבלת הדירה במתנה. ידוע הכלל לפיו הימנעות בעל דין מהבאת עד רלוונטי או ראיה חיונית המצויה בהישג ידו, ללא הסבר סביר, מקימה חזקה שבעובדה לפיה אילו הובאה הראיה או נשמעה העדות, היא הייתה פועלת לחובתו ומחלישה את גרסתו.

ר' [עא 7300/21](#) משה מישל אסרף נ' כפיר בובליל [12.3.2024]:

כלל הוא כי חלה חזקה ראיתית על בעל-דין לפיה הוא לא ימנע מבית המשפט ראיה שהיא לטובתו, ובכלל זה הבאת עדות, ואם נמנע מהבאת ראיה רלוונטית שהיא בהישג ידו, בלא שניתן לכך הסבר סביר, ניתן להסיק כי אילו אותה ראיה הייתה מובאת – היא הייתה פועלת נגדו. כלל זה חל על הליכים אזרחיים ופילייים כאחד, וככל שהראיה יותר משמעותית, כך רשאי בית המשפט להסיק מאי-הצגתה מסקנות קיצוניות יותר (ראו מני רבים: [ע"א 548/78](#) אלמונית נ' פלוני, פ"ד לה (1) 736, 760 (1980); [ע"א 9656/05](#) שוורץ נ' רמנוף חברה לסחר וצידוד בניה בע"מ, פסקה 26 [פורסם בנבו] (27.7.2008) (להלן: עניין שוורץ); [ע"א 8222/19](#) חנניה נ' קוואלטי קרדיט פאנד, פסקה 13 [פורסם בנבו] (7.12.2020); [ע"א 6277/19](#) הרמן נ' וייס, פסקה 54 [פורסם בנבו] (15.3.2022)). לאמור, "הימנעות" בעל-דין מהבאת ראיה אשר בנסיבות העניין מתבקש להציג, מחזקת את הראיות העומדות לנגד הנמנע, ומחלישה את גרסתו (עניין שוורץ, פסקה 27. והשוו [ע"א 4571/22](#) חביב נ' חביב, פסקאות 20-22 [פורסם בנבו] (19.7.2022)).

המסקנה לפיכך הינה, כי עדות הוריו של הנתבע לא היתה תומכת בגרסתו ודווקא היתה מחלישה אותה, דהיינו מובילה למסקנה לפיה הדירה נמכרה לנתבע ולא ניתנה לו במתנה.

אוסף לאמור, כי גם את אחיו של הנתבע היה מקום לזמן לעדות, שכן, בגרסתו של הנתבע הם "קורבנות" הסוד, ולטענתו ההסתרה נבעה מהרצון להסתיר מפניהם את העובדה שדירת ההורים ניתנה לו במתנה. עמדתם של האחים ביחס ל"סוד", מתי העניין

התגלה להם וכיצד, הינם פרטים שעשויה להיות להם משמעות בהתייחס לגרסת הנתבע.

בנוסף, מתבקש גם זימונו של עורך הדין שערך את המסמכים של "עסקת המתנה" הנתענת. האם הסביר להורים כי הם מנשלים את אחיו של הנתבע מירושה עתידית? האם הוצג בפניו המצג של מתנה או שמא ניתנו לו הסברים אחרים לאופן בו נעשתה העסקה ועוד כיוצ"ב.

69. שנית, בהימנעות מזימון עדים לתמיכה בגרסתו הותיר הנתבע את עדותו כעדות יחידה של בעל דין שאין לה סיוע. [סעיף 54 לפקודת הראיות](#) [נוסח חדש] תשל"א-1971 קובע, כי כאשר בית משפט פוסק במשפט אזרחי על פי עדות יחידה שאין לה סיוע, והעדות אינה הודיית בעל דין, עליו לפרט בהחלטתו מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. במקרה דנן קיים קושי של ממש להסתפק בעדותו היחידה של הנתבע, אשר כלל הנסיבות אינן תומכות בה.

70. שלישית, הוצגה הקלטה של שיחה, בה אביו של הנתבע אומר מפורשות שמכר את הדירה לבנו "לפני חמש שנים". מדובר על הודאה מפורשת, וככל שהיה מבוקש לטעון, כפי שאכן טען ב"כ הנתבע בסיכומיו, כי מדובר על אמירות שאינן אמת, היה על הנתבע להוכיח זאת, דבר שלא נעשה.

71. רביעית, הנתבע עצמו הוקלט באומרו שרכש את הדירה. הסברו לעניין זה, לפיו השיחה היתה עם אדם שאינו מכיר ולא היה לו עניין לחשוף את ענייניו האישיים, אינה משכנעת, שכן הוא לא נדרש בשיחה שכזו לומר דבר על האופן בו הגיעה הדירה לבעלותו ובכל זאת בחר, כמשיח לפי תומו, למסור גרסה שאינה תואמת את גרסתו בתיק זה ודווקא עולה בקנה אחד עם גרסת התובעת.

72. חמישית, לא ניתן הסבר משכנע לנתינת דירתם היחידה של ההורים לנתבע במתנה, כאשר הם עצמם מתגוררים בשכירות, ויש להם 12 ילדים. על פי הגיונה של הטענה, לפיה היה רצון לשמור את העניין בסוד מפני האחים, הן הנתבע והן ההורים לא רצו לשתף בעניין את האחים, להסביר להם את מניעיהם ולקבל את הסכמתם או למצער השלמתם עם המתנה החריגה. אך סוד שכזה סופו להתגלות, ואז התוצאות יכולות להיות הרסניות לכל בני המשפחה. לא נטען ולא הובאו ראיות ל"רעידת אדמה" במשפחת הנתבע כשהתגלה ה"סוד" ומכאן שניתן להניח כי האמת אינה כפי שמציג אותה הנתבע. אציין לעניין זה, כי בא-כוחו של הנתבע הינו אחד מ-xxx ואף הוא נמנע מלהעיד על גילוי ה"סוד" והשלכותיו.

73. שישית, ההסבר לפיו הנתבע הסתיר את דבר בעלותו בדירה מהתובעת אינו משכנע כלל- הוא יכול היה להחתים אותה על הסכם סודיות ולהציג בפניה את גרסתו לפיה מדובר במתנה שקיבל ובשל כך הדירה אינה נכללת בנכסים בני-האיזון. משלא עשה כן חזקה שה"סוד" הינו מפני התובעת דווקא ולא מפני אחרים, אשר אם לא ידעו בזמן אמת על העברת הדירה לנתבע, הרי שידעו על כך מן הסתם כאשר החלו ההליכים בתיק, מספר חודשים אחרי חתימת ההסכם.

74. המסקנה מהאמור היא, כי עסקת מתנה הנטענת לא שיקפה את המציאות ואין להסתמך עליה.
75. סופו של דבר – הנתבע לא הרים את הנטל המוגבר המוטל עליו לשכנע כי יש להחריג את הדירה ברח' אxx מהנכסים שיש לאזן בין הצדדים. התוצאה, לפיכך, היא שהדירה תאוזן באופן שהנתבע ישלם לתובעת את מחצית ערכה במועד עריכת ההסכם, 15.3.2018, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית עד למועד התשלום בפועל.
76. בסיומם של דברים אתייחס בקיצור נמרץ לטענת התובעת בנוגע לכך שהנתבע לא שילם לה את הסכום של 1,200,000 ₪ לו התחייב בהסכם 2015. הנתבע, כזכור, טען כי שילם את החוב בדרכים שונות במשך מספר שנים ויש לראות את הסכם 2015 כהסכם שבוצע במלואו ע"י הצדדים.
77. התובעת מסכימה, כי למצער, חלק הארי של החוב שולם לה בדרך של רכישת דירה עבורה ביפו (700,000 ₪) ותשלום מספר חודשי משכנתא ביחס לנכס זה. הואיל ובהסכם 2018 היתה הסכמה שאין בין הצדדים חובות עבר, הרי שגם אם הנתבע לא שילם את מלוא החוב, התובעת מחלה על כך ולפיכך יש לראות בהסכם 2015, לכל הפחות הסכמה עקרונית להתחשבנות עבר והפרדת עסקי הצדדים, עניין שקיבל גושפנקא רשמית באישור הסכם 2018. מכל מקום, אין באמור כדי להשליך או לשנות את תוצאת ההליך בתיק זה, שהיא כמפורט לעיל.

התוצאה

78. התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח תביעתה לפיה יש לבטל את הסכם הממון מיום 15.3.2018, שאושר וקיבל תוקף של פסק דין וכן לא הוכיחה את תביעתה לגבי יתר הנכסים, כמפורט לעיל. לפיכך תביעתה לביטול ההסכם נדחתה. מנגד, הנתבע לא עמד בנטל להוכיח כי יש להחריג את הדירה ברח' אxx, ירושלים מהנכסים לאיזון בני הצדדים, ודירה זו תאוזן כמפורט לעיל.
79. בנסיבות העניין, ובשים לב לשוויום של כלל הנכסים שבמחלוקת אשר בעניינם נדחתה התביעה ושל הדירה אשר התביעה בעניינה התקבלה, הנתבע ישלם לתובעת שכ"ט עו"ד והוצאות בסך 40,000 ₪. סכום זה ישולם בתוך 30 יום, שאם לא כן הוא יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום בפועל.

ניתן היום, כ"א אב תשפ"ו, 04 אוגוסט 2026, בהעדר הצדדים.

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה